

Varga Zoltán

Helytelen

A szellők helyet foglalnak
Mint metrón az emberek
A fák zavarodottan várnak
Mint a sorban a vásárlók

A legelő lágyan elterül
Mint délután a szunyókálók
És befogadók az árkok
Mint a nagyon messzelátók

A cselekvés harmat bája
Mint olyan lényegtelen
A Leszületés után
Az élet keres.

Meddig a zöld

A sötét zöld
Gödröket mélyít,
A lövész zöld
Alagutakat épít.

Egyikbe se
Illik bele a magtár.
És a gyomor
Keserű a hadtáp.

A halvány zöld
Lenne a vak töltény,
A szelídebb
Seb és elme öltés.

És a fű zöld
A nyugalom titok.
De nem lehet,
Mert fűre lépni tilos.

Feljebb

Feljebb emel az eső,
és megmutatja magában,
hogy nem létezik olyan széles ernyő,
aminek a hiánya miatt
beinvitálna egy ismeretlen
a duzzadó, latyakos szántó széléről.
Kenyér alapanyag cirógatja
mindkét térdkalácsom.
Nem emeltetem nyomaim beljebb
így is, úgy is az oldalává válok.

LUDVIG ZOLTÁN: Piemonte

